

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: **a) F. J., b) Ing. J. T.**, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, **za účasti zúčastněných osob:** 1) K. H., zastoupeného JUDr. Jiřím Nohou, advokátem se sídlem Praha 1, Senovážné nám. 24, 2) S. S. s. r. o., v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a zúčastněné osoby K. H. proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2004, č. j. 8 Ca 32/2004 - 44,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2004, č. j. 8 Ca 32/2004 - 44, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasačními stížnostmi podanými v zákonné lhůtě se žalovaný jako první stěžovatel a zúčastněná osoba K. H. jako druhý stěžovatel domáhají zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2004, č. j. MHMP-95956/2003/OST/So/Hn. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobců proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7 ze dne 5. 5. 2003, č. j. výst. 12535/03/1212-161 Bbč/Klim, kterým byla zamítnuta žádost žalobců o povolení změny stavby před jejím dokončením, stavební úpravy v podkroví domu č.p. 161, P.7, N. K. o. 11, v k.ú. B., prováděné za účelem zřízení tří bytových jednotek s ateliéry a plynovým etážovým topením, přičemž změna stavby měla spočívat ve změně termínu dokončení stavby. Městský soud rozhodnutí zrušil, neboť dospěl k závěru, že změna pronajímatele neznamena automaticky změnu či skončení nájemního vztahu. Rovněž odstoupení od nájemní smlouvy nepovažoval za souladné se zákonem, neboť z něho není zřejmé, zda byly naplněny podmínky uvedené v § 679 odst. 3 občanského zákoníku.

První stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Konkrétně

namítá, že odstoupení od nájemní smlouvy učiněné zúčastněnou osobou jako pronajímatelem splňuje zákonné náležitosti, neboť ze skutečností známých prvému stěžovateli jednoznačně vyplynulo, že prováděním stavby v rozporu se stavebním povolením vznikají na domě značné škody. Navíc žalobci nepodalí k soudu určovací žalobu, kterou by se domáhali vyslovení platnosti nájemní smlouvy a naopak podáním ze dne 19. 5. 2003 odstoupili od nájemní smlouvy také. Z tohoto podání je pak podle prvého stěžovatele zcela zřejmý úmysl žalobců nájemní vztah ukončit. Touto skutečností se městský soud vůbec nezabýval. Prvý stěžovatel se domnívá, že zamítnutí odvolání žalobců jako nepřipustného bylo zcela na místě, neboť žalobci ztratili aktivní legitimaci být stavebníky (mj. i tím, že od nájemní smlouvy sami odstoupili). Vzhledem k tomu, že zúčastněná osoba převedla rozestavěné bytové jednotky na třetí osobu (S. S. s. r. o.), náleží vlastnické právo k rozestavěné stavbě této společnosti, která je současně i stavebníkem. Odkazuje k tomu na § 58 odst. 3 a § 59 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), které upravují účastníky stavebního řízení. Podle prvého stěžovatele tak žalobci nebyli stavebníky podle § 59 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, neboť již neexistoval platný nájemní vztah ani dohoda s vlastníkem budovy, protože ten od nájemní smlouvy platně odstoupil a vypověděl veškeré plné moci. Podle prvého stěžovatele nemůže správní orgán účastenství přiznat, když nejsou splněny zákonné podmínky, navíc má povinnost zabývat se touto otázkou v průběhu celého řízení. Nemůže také souhlasit s městským soudem, že by S. S. s. r. o. byla právním nástupcem K. H., neboť ten byl vlastníkem celého domu, kdežto uvedená společnost je pouze menšinovým spoluvlastníkem domu. V neposlední řadě se domnívá, že je rozsudek městského soudu nesrozumitelný a nepřezkoumatelný. Zásadně totiž nesouhlasí s názorem v něm obsaženým, že by jeho rozhodnutí bylo nezákonné pro nedostatek důvodů, neboť se v něm dostatečným způsobem vypořádal s tím, proč muselo být odvolání žalobců zamítnuto jako nepřipustné. Pouhé tvrzení uvedené v rozsudku, že odstoupení od nájemní smlouvy není účinné, není pro prvého stěžovatele přesvědčivé, navíc se jedná o občanskoprávní vztah, který není oprávněn ze zákona zkoumat. Městský soud tak neměl žádné relevantní důvody pro to, aby rozhodnutí zrušil. Vzhledem k uvedenému první stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Kasační stížnost podal i K. H., který tímto uplatnil práva osoby zúčastněné na řízení. V kasační stížnosti uplatnil důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V rámci rekapitulace skutkového stavu poukázal zejména na to, že od nájemní smlouvy odstoupil proto, že žalobci neplnili ustanovení nájemní smlouvy ani přes řadu písemných upozornění a stavbu realizovali v rozporu se stavebním povolením. Rovněž poukázal na to, že z důvodu neodborně realizované stavby probíhá se žalobci hlavní líčení, neboť tito jsou obžalováni z trestného činu obecného ohrožení podle § 180 odst. 1, 2 písm. b) a c) trestního zákona. Žalobci na jeho úkon zareagovali tím, že sami od nájemní smlouvy odstoupili. Podle druhého stěžovatele je tak zřejmé, že nájemní smlouva zanikla. Městský soud v řízení postupoval nezákonně zejména tím, že jako s osobami zúčastněnými na řízení nejednal s ním ani s druhým stěžovatelem společností S. S. s. r. o.; porušil tak § 34 s. ř. s., neboť uvedené osoby mají vlastnická práva k nemovitosti, o níž bylo vedeno stavební řízení. Žalobou napadené rozhodnutí se jich tak přímo dotýká. Rovněž městský soud pochybil, když dospěl k závěru, že odvolání žalobců bylo zamítnuto z důvodu změny vlastnického práva. Podle druhého stěžovatele toto z rozhodnutí nevyplývá a naopak je z něho zřejmé, že odvolání bylo zamítnuto proto, že zaniklo účastenství žalobců ve stavebním řízení ve smyslu § 97 stavebního zákona. Okamžikem zániku nájemní smlouvy se tak stal stavebníkem vlastník půdních prostor, které byly předmětem nájmu. Tím byl druhý stěžovatel a ten také měl v souladu s rozhodnutím Odboru výstavby Městské části Praha 7 odstranit části stavby, které žalobci provedli v rozporu se stavebním povolením. Vzhledem k tomu, že neměl dostatek

finančních prostředků, byl nucen rozestavěné bytové jednotky prodat. Na závěr poukazuje stěžovatel na to, že podle jeho názoru je nesprávně označen žalovaný, kterým nemá být Magistrát hl. m. Prahy, nýbrž „obec Praha“, zastoupena primátorem. Vzhledem k uvedenému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, rovněž požádal o odkladný účinek.

Žalobci ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedli, že považují rozsudek městského soudu za vydaný v souladu se zákonem a naopak nezákonné je podle nich rozhodnutí žalovaného. Žalobci se domnívají, že jednoznačně prokázali svá vlastnická práva ke stavbě, a to až do její kolaudace. Poukazují také na to, že na druhého stěžovatele podali několik trestních oznámení. Rovněž upozorňují, že správní řízení bylo žalovaným úmyslně zdržováno a že rozhodnutí o odvolání bylo vydáno až po stížnosti žalobců u Ministerstva pro místní rozvoj. Domnívají se také, že jednání úředníků je ovlivněno korupcí. Dále poukazují na skutečnost, že vlastník „překrucuje fakta“, neboť řízení o odstranění stavby bylo skončeno s tím, že se žalobci jako stavebníci nedopustili žádné nezákonnosti. Navrhují proto, aby Nejvyšší správní soud obě kasační stížnosti jako nedůvodné zamítl.

Přípisem ze dne 7. 3. 2005 vyslovili žalobci domněnku, že kasační stížnosti podané oběma zúčastněnými osobami (tj. K. H. a společností S. S. s. r. o.) jsou podány opožděně, neboť lhůta k podání kasační stížnosti těmto osobám počala běžet 4. 1. 2005, skončila 18. 1. 2005, avšak kasační stížnosti byly podány až 20. 1. 2005.

Nejvyšší správní soud se tak nejprve musel zabývat včasností kasačních stížností. Pokud jde o řízení o kasační stížnosti podané společností S. S. s. r. o., tak to bylo usnesením Městského soudu v Praze ze dne 15. 7. 2005, č. j. 8 Ca 32/2004 - 92, zastaveno podle § 47 písm. c) s. ř. s., neboť nebyl zaplacen soudní poplatek za kasační stížnost. V tomto případě je zcela bezpředmětné posuzovat včasnost podání. Jiná situace však je ve vztahu ke kasační stížnosti podané K. H.. Lhůtu k podání kasační stížnosti stanoví § 106 odst. 2 s. ř. s., podle něhož musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Osobě, která tvrdí, že o ní soud nesprávně vyslovil, že není osobou zúčastněnou na řízení, a osobě, která práva osoby zúčastněné na řízení uplatnila teprve po vydání napadeného rozhodnutí, běží lhůta k podání kasační stížnosti ode dne doručení rozhodnutí posledního z účastníků. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. V daném případě se jedná o situaci, kdy K. H. jako druhý stěžovatel uplatnil práva osoby zúčastněné až po vydání napadeného rozhodnutí a lhůta k podání kasační stížnosti mu tak běžela ode dne doručení rozhodnutí posledního z účastníků. Ze spisu vyplynulo, že napadený rozsudek městského soudu byl žalovanému doručen 23. 12. 2004 a F. J. (prvnímu žalobci) 27. 12. 2004. V případě J. T. (druhého žalobce), který nebyl v době doručování zastížen, byla zásilka uložena na poště dne 23. 12. 2004 a adresát byl vyzván, aby si ji vyzvedl. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn opak, mělo se za to, že se adresát v místě doručování zdržoval a za doručení písemnosti je tak třeba považovat desátý den po jejím uložení na poště (§ 46 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád ve znění účinném do 31. 12. 2004, § 42 odst. 5 s. ř. s.). V daném případě však poslední den lhůty připadl na neděli a podle § 40 odst. 3 s. ř. s. se za den doručení považuje až pondělí 3. 1. 2005. Od tohoto data se také počítá dvoutýdenní lhůta k podání kasační stížnosti, která uplynula v pondělí 17. 1. 2005. Druhý stěžovatel však kasační stížnost podal faxovým podáním již 12. 1. 2005 a následující den ji městskému soudu zaslal prostřednictvím držitele poštovní licence. Námitka týkající se opožděnosti je tak lichá.

Ze správního a soudního spisu pak soud zjistil následující rozhodné skutečnosti: smlouvou o nájmu části nemovitosti uzavřenou podle § 663 a násl. občanského zákoníku dne 21. 11. 2000 druhý stěžovatel pronajal žalobcům půdní prostor v bytovém domě č.p. 161 v k.ú. B., na adrese N. K. o. 11, P. 7, za účelem výstavby bytových jednotek – obytných ateliérů. Doba nájmu byla sjednána na 31 let (do 7. 11. 2031). Stavebním povolením ze dne 28. 2. 2001 byla žalobcům jako stavebníkům podle § 66 stavebního zákona povolena stavba – stavební úpravy v podkroví domu čp. 161, N. K. o. 11, v P. 7. Termín dokončení stavby byl stanoven na prosinec 2002. Součástí spisu je i plná moc udělená K. H. Ing. J. T. k zastupování ve věci stavebního a kolaudačního řízení shora uvedené stavby a rovněž souhlas K. H. s projektovými úpravami na jeho domě, kterými vzniknou obytné ateliéry dle projektu Ing. J. T.. Podáním ze dne 9. 4. 2003 požádali žalobci o změnu stavby před dokončením spočívající v prodloužení lhůty pro dokončení stavby. Dne 22. 4. 2003 sdělil K. H. stavebnímu úřadu, že dne 11. 4. 2003 odstoupil s okamžitou platností od smlouvy o nájmu ze dne 21. 11. 2000, neboť nájemci neuhradili nájemné za roky 2000, 2001 a 2002, nesplnili termín výstavby daný stavebním povolením, ani ve 3 měsících od uplynutí této lhůty nepožádali o prodloužení stavebního povolení, nesplnili termín výměny střešní krytiny, neprováděli stavbu v souladu s projektovou dokumentací, pronajímateli způsobili značnou škodu tím, že nezajistili stavbu proti povětrnostním vlivům a došlo k „propršení domu“. Podle sdělení autorizovaného inženýra pro geotechniku, statiku a dynamiku staveb Ing. M. E., CSc. dochází v důsledku neodborného provádění stavby bez statických výpočtů k drcení obvodového zdiva domu a hrozí jeho destrukce. Přípisem ze dne 24. 4. 2003 sdělil stavební úřad žalobcům, že s ohledem na odstoupení od smlouvy o nájmu, učiněné pronajímatelem, již nejsou stavebníky předmětné stavby a rozhodnutím ze dne 5. 5. 2003, č. j. výst. 12535/03/1212-161 Bbč/Klim žádost žalobců o povolení změny stavby před jejím dokončením spočívající ve změně termínu dokončení stavby zamítl. Zamítnutí žádosti odůvodnil tím, že obdržel sdělení vlastníka domu o odstoupení od nájemní smlouvy a o vypovězení veškerých plných mocí udělených k zastupování vlastníka domu a že dne 24. 4. 2003 byla stavba zastavena. Proti tomu podali žalobci odvolání, kde namítali, že se rozhodnutí opírá jen o skutečnosti sdělené vlastníkem domu, navíc podle názoru žalobců nejsou dány důvody pro platné odstoupení od nájemní smlouvy. Rozhodnutím ze dne 8. 1. 2004 žalovaný jejich odvolání zamítl jako nepřipustné, neboť dospěl k témuž závěru jako stavební úřad, a to že žalobci již nejsou stavebníky, neboť aktivní legitimaci být stavebníky ztratili odstoupením od nájemní smlouvy. Podle § 53 správního řádu pak může podat odvolání pouze účastník řízení. Žalobci v podané žalobě namítali, že v době podání odvolání k žalovanému byli účastníky správního řízení o povolení změny stavby před jejím dokončením, což ostatně žalovaný vyslovil i v zamítavém rozhodnutí. Správní orgány pak neprovedly žádné kroky, kterými by zákonnou cestou žalobce účastenství zbavily. Městský soud k žalobě rozhodnutí žalovaného zrušil z důvodů uvedených výše.

Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Stěžovatelé uplatňují důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení) a v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (vady řízení před soudem, které měly za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé).

Nejprve se zdejší soud zabýval tvrzenými vadami řízení před městským soudem.

Druhý stěžovatel předně namítá, že městský soud porušil § 34 s. ř. s., když s ním a společností S. S. s. r. o. nejednal jako s osobami zúčastněnými na řízení o žalobě. Podle odst. 1 citovaného ustanovení jsou osobami zúčastněnými na řízení osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat. V daném případě nemá Nejvyšší správní soud pochyb o tom, že jak druhý stěžovatel, tak společnost S. S. s. r. o. splňovali podmínky pro to, aby mohli být osobami zúčastněnými na řízení o žalobě. Žalobci sice ve svém podání možné osoby zúčastněné na řízení neoznačili, avšak skutečnost, že druhý stěžovatel a společnost S. S. s. r. o. mají spoluvlastnická práva k nemovitosti, o níž bylo vedeno stavební řízení, a mohou tak být zrušením rozhodnutí žalovaného dotčeni na svých právech, jednoznačně vyplynula ze spisu. Městský soud tak pochybil, když tyto osoby v souladu s § 34 odst. 2 s. ř. s. nevyrozuměl o probíhajícím řízení a nevyzval, aby oznámily, zda v řízení budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Uvedený postup městského soudu pak mohl mít vliv na zákonnost vydaného rozsudku, neboť podle § 34 odst. 3 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení řadu práv (právo předkládat písemná vyjádření, nahlížet do spisu, být vyrozuměna o nařízeném jednání a žádat, aby jí bylo při jednání uděleno slovo; rovněž se jí doručuje rozhodnutí, jímž se řízení u soudu končí). Tato práva jim však byla v daném řízení upřena, neboť o probíhajícím řízení nebyly vůbec zpraveny a přihlásily se až po vydání rozsudku městského soudu. Shodný právní závěr zaujal Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2004, č. j. 7 As 33/2003 - 80, uveřejněno ve sbírce NSS pod č. 485/2005, kde uvedl: *Osobou zúčastněnou na řízení se může stát pouze osoba, která naplňuje materiální znaky specifikované v § 34 odst. 1 s. ř. s. Teprve výslovným oznámením vůči soudu, že bude v řízení uplatňovat svá práva, se tato osoba stává osobou zúčastněnou na řízení, která má práva uvedená v § 34 odst. 3 s. ř. s. Pokud krajský soud vyrozuměl osoby označené žalobcem ve smyslu § 34 s. ř. s. až současně s doručením rozsudku ve věci samé, tj. v okamžiku, kdy toto řízení bylo již skončeno, byla těmto osobám v řízení před krajským soudem odepřena možnost uplatnit procesní práva; tato vada řízení přitom mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*

Namítá-li dále druhý stěžovatel, že je rozsudek městského soudu nesrozumitelný a nepřezkoumatelný, nemůže s ním Nejvyšší správní soud souhlasit. Byť je odůvodnění tohoto rozsudku poměrně stručné, je z něj jasně seznatelné, že městský soud měl zejména pochybnosti ohledně naplnění podmínek pro odstoupení od smlouvy ve smyslu § 679 odst. 3 občanského zákoníku, rozhodnutí žalovaného proto zrušil a zavázal ho k tomu, aby ve správním řízení řádně zjistil, zda bylo od smlouvy účinně odstoupeno či nikoliv. Takový právní závěr je srozumitelný a rozhodnutí, kterým je nesen, není nepřezkoumatelné. Tato námitka tak nebyla shledána důvodnou. Nad rámec uvedeného je však vhodné poznamenat, že Nejvyšší správní soud sice sdílí pochybnosti městského soudu o tom, zda bylo účinně odstoupeno od nájemní smlouvy, nikoliv však ze zcela shodného důvodu. Městský soud se domnívá, že z odstoupení od smlouvy není zřejmé, zda byly naplněny podmínky pro odstoupení uvedené v § 679 odst. 3 občanského zákoníku. Nejvyšší správní soud má však primárně za to, že ze správního ani soudního spisu nevyplývalo, že by toto odstoupení bylo řádně doručeno nájemcům. Odstoupení od smlouvy je totiž jednostranný adresovaný právní úkon, který se stává účinným (perfektním) až tím, že dojde do dispoziční sféry adresáta; v daném případě tedy žalobců jako nájemců. Druhý stěžovatel sice v přípisu ze dne 18. 4. 2003 adresovaném stavebnímu úřadu uvádí, že „.....provedl jediné možné opatření a tím bylo odstoupení od nájemní smlouvy se stavebníky s okamžitou platností a to dne 11. 4. 2003 v 10.00 hod. na půdě domu č.p. 161 v k. ú. B.za účasti svědků.....“ V daném

případě však bylo odstupováno od smlouvy, která byla uzavřena písemně, odstoupení tedy musí být rovněž písemné (§ 40 odst. 2 občanského zákoníku). Z uvedeného prohlášení stěžovatele však není zřejmé jakým způsobem „odstoupení provedl“, tedy zda žalobcům odstoupení předal v písemné podobě, nebo jim tento záměr např. jen sdělil. Navíc z protokolu o jednání před městským soudem vyplynulo, že žalobci nemají povědomost o tom, že by „došlo k vypovězení smlouvy o nájmu“. Přesto, že je třeba odlišovat institut výpovědi smlouvy (§ 582 občanského zákoníku) a odstoupení od smlouvy (§ 48, § 679 občanského zákoníku), uvedené sdělení žalobců, kteří nemají právnické vzdělání, je třeba reprodukovat tak, že jim není známo, že by od nájemní smlouvy stěžovatel odstoupil. Nejvyšší správní soud má tak za to, že v první řadě je třeba zjistit, zda je doloženo odstoupení od smlouvy (zda se listina nazvaná jako odstoupení od smlouvy dostala do dispozice těch, kterým byla určena, tedy žalobců), tedy zjistit naplnění základních formálních podmínek odstoupení od smlouvy, které byl žalovaný oprávněn posoudit sám.

Právě naposled uvedenou skutečnost a i ostatní nejasnosti, týkající se odstoupení od nájemní smlouvy, mohl městskému soudu ozřejmit druhý stěžovatel v pozici osoby zúčastněné na řízení, kdyby jej však soud o probíhajícím řízení informoval. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že městský soud tím, že pominul možné osoby zúčastněné na řízení o žalobě, zatížil toto řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Městský soud proto v novém řízení bude postupovat podle § 34 s. ř. s. a v novém rozhodnutí zohlední i případná vyjádření osob zúčastněných na řízení. Naplnění důvodu kasační stížnosti uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak bylo shledáno.

Pokud pak jde o tvrzenou nezákonnost napadeného rozhodnutí – tedy zejména námitku, že žalobci již nebyli stavebníky ve smyslu § 58 odst. 3 stavebního zákona a neměli tak aktivní legitimaci být účastníky stavebního řízení, tak tou se zdejší soud zabývat nemůže a to právě s ohledem na to, že z předloženého spisu není zřejmé, zda bylo od smlouvy o nájmu odstoupeno či nikoliv.

Oba stěžovatelé ve svých kasačních stížnostech rovněž poukazují na odstoupení od smlouvy učiněné žalobci. Ani touto námitkou se však nemůže Nejvyšší správní soud zabývat, neboť se jedná o skutečnost, kterou stěžovatelé uplatnili až poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Tím spíše je nedůvodná námitka prvního stěžovatele, že se městský soud touto skutečností nezabýval, neboť těžko lze vytýkat městskému soudu, že se nezabýval něčím, co mu nebylo vůbec známo.

Namítá-li druhý stěžovatel, že byl v řízení o žalobě nesprávně označen žalovaný, odkazuje zdejší soud na § 69 s. ř. s., který stanoví, kdo je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu žalovaným (*žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla*). V daném případě je předmětem přezkumu rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, který je také žalovaným.

Vzhledem k věcnému vyřízení kasačních stížností, nerozhodoval Nejvyšší správní soud o žádosti o odkladný účinek

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. V dalším řízení je městský soud v souladu s ust. § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. městský soud v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. prosince 2005

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu